

komne fra Regjeringens Side. Disse Udtalelser medføre jo kun, at man foretrækker sine egne Forslag og vil søge at gjøre dem gjældende paa et senere Trin af Sagen. Naar Sagen i sin Tid er bleven forhandlet paa Landstinget, og dette ikke vil gaae ind paa de Endringer, som Regjeringen der vil bringe i Forslag, eller, om det end maatte ville gaae ind derpaa, Folkethinget ikke vil det, saa vil Regjeringen jo tage sin Beslutning om, hvad den videre vil gjøre ved denne Sag, og der er i intet Tilfælde tabt Noget, om Sagen da ikke bliver fremmet paa den Maade, som den ærede Forslagsstiller finder hensigtsmæssig, hvorimod der kun er tabt Noget, naar denne Rigsdag skulde blive spildt med Hensyn til Tilveiebringelsen af et saa stort Gode for Staten som det, der vil være opnaaet, naar en Ordning af den hele Stat, som er uomgængelig fornøden, kan blive iværksat.

Ordføreren: Jeg veed ikke, om jeg skal forstaae det som Regjeringens endelige Udtalelse, at den undrer sig over, at jeg ikke vil forandre min Mening; jeg kan kun dertil svare, at min Mening i det Punct, hvorom der her er Spørgsmaal, og som angaaer hvad der Bærnepligtsloven angaaende skal høre under den særlige og hvad der skal høre under den fælles Forsfatning, slutter sig paa det Notagtigste og Tydeligste til Kundgjørelsen af 28de Januar, som med klare Ord siger, at det skal henlægges til de særlige Anliggender — tilligemed andre Ting, — der hidtil have ligget under Justitsministeriet, hvor Regjeringens Deelagtighed i Lovgivningen om Udskrivningsvæsenet har ligget. Det undrer mig, at Regjeringen har villet forsøge at faae dette forandret efter den Modstand, som det tidligere har mødt her, og at den endnu ved 3die Behandling har kunnet forsøge det; det undrer mig endnu mere, at den nok engang vil forsøge det paa et andet Stadium, og især, at den vil forlange, at jeg skal hengive mig som Redskab for her at tilveiebringe en usikker Afstemning for at tjene et Formaal, der er i aabenbar Modsetning til det, som jeg ikke alene anser for det Rette, Rigtige og Gavnlige i sig selv, men for det fuldkomne Berettigede, støttende mig til Hs. Majestæt Kon-

gens allerhøieste Udtalelse. Jeg kan for min Person ikke vige et Skridt tilbage i denne Sag; jeg skal i enhver Sag vise en saa udholdende Imødekommen, som jeg kan, men jo mere det er min Natur, jo stivere er jeg, naar jeg er kommen til Grændsen, thi da kaster jeg hele Skylden over paa dem, der ere Skyld deri, og lader Fordøvelsen komme over dem. Jeg tager endnu ikke mit Forslag tilbage, men jeg tager det tilbage, naar jeg ikke faaer en anden og mere positiv Udtalelse i denne Henseende. Naar den høitærede Minister har sagt, at dersom man paa et andet Sted skulde udtale sig ligesom her, saa kunde man jo vente, at Regjeringen vilde gaae ind derpaa, saa siger jeg, at det er en ganske anden Sag, naar Sagen kommer paa det andet Sted, og Regjeringen siger, at det, Folkethinget har udtalt, slutter den sig til. Hvis man saa ved et Forslag fra et Medlem af den Deel af Rigsdagen kommer til en anden Beslutning, saa vide vi, hvad vi her have at gjøre, men det er en ganske anden Sag, naar Regjeringen lægger sin Vægt og sin Opfordring til, thi den maa have en stor Betydning. Det er en Sag, som ligger paa Bunden af vor hele Samfundstilværelse, og enhver Efterstræben efter at faae den rokket i dette Dieblik maa af mig betragtes som en Stræben efter at rokke Mere end vor Grundlov; det er at rokke den Bro, som er lagt til at forene et hidtil i et Trællesfolk og et frit Folk deelt Samfund, men den Bro maa ikke med min gode Villie rokkes, og jeg rækker ikke min Haand dertil (Bravo!).

Premierministeren: Jeg har ikke yttret nogen Forundring over, at den ærede Ordfører vedbliver sin Mening. Jeg har heller ikke i mindste Maade villet erklære mig paa Realiteten af det Spørgsmaal, hvorpaa han lægger saa megen Vægt; jeg har alene anseet mig ubeføiet til paa Regjeringens Begne at erklære, at den ikke vil anvende det Midde, den har til igjennem det andet Thing og ved en yderligere Forhandling her at faae det Forslag til § 2 igjennem, som den havde stillet. Hvad jeg har undret mig over, er, at den ærede Taler, der ellers har viist en saa stor Nidkjærhed for at faae denne Sag bragt til-